Samorząd Pławа w ostatnich stuleciach

Po pierwszym rozbiorze Polski związanym z datą 26.09. 1772 roku, południowo wschodnia część naszego kraju znalazła się pod zaborem austriackim w tzw. Galicji. W „Guberni" Lwowskiej w „Cyrkule" Rzeszowskim i w „Dominium" Niżańskim do którego przynależała wieś Pławo. Oprócz urzędów administracji państwowej funkcjonowały samorządy wioskowe im podległe. Na czele gminnego samorządu stał wójt wybierany na dziesięć lat, a był mu podległy sołtys wybierany co trzy lata. Wójt z dwoma „przysięgłymi" stanowił „władzę" sądowniczą na terenie podległej mu gminy, w przypadku Pławа „jedno wsiowej". Pracę samorządu uzupełniał, zatrudniony za wynagrodzeniem z kasy gminnej, pisarz lub sekretarz. Wójt kierujący samorządem miał obowiązek składania sprawozdań do administracji wyższego stopnia. W jego przypadku do „Dominium" w Nisku. Ponieważ wójt w tych czasach często nie umiał pisać ani czytać(bo nie musiał), pracę tę wykonywał zatrudniony sekretarz czyli pisarz gminny. Pierwszym wójtem w Pławie w porozbiorowej rzeczywistości, w roku 1782, był Marcin Madej.

W rok po pierwszym rozbiorze Polski nastąpiło upaństwowienie wszystkich królewszczyzn, również na terenie gminy Pławo, które stały się własnością obcego, zaborczego rządu austriackiego. Był to pierwszy krok do ich sprzedaży osobom prywatnym.

Pomiędzy rokiem 1830, a 1860 nie tyko Pławo utraciło honorowe miano wsi królewskiej, gdyż zastało sprzedane w prywatne ręce. Byłe dobra królewskie; ziemie, lasy, wioski i miasta były sprzedawane w drodze licytacji prywatnym nabywcom, bardzo często wybieranych z premedytacją z innej nacji niż polska. Jednak w sercach rodowitych mieszkańców, Pławo pozostało wsią królewską, aż do czasów kiedy na jej gruntach powstało miasto Stalowa Wola.

Pierwszym nabywcą nie tylko Pławа, ale też dziesięciu innych miejscowości wraz z Niskiem i Jeżowem, na licytacji z grudnia 1836 roku, został baron Karol Reichenbach z Niemiec. Po nim w roku 1867, też drogą licytacji Nisko, Pławo i inne miejscowości nabyła czeska rodzina Kinskych w osobie hr. Eugeniusza Kinskiego. W rok później otrzymała je jego córka jako swoje wiano, wychodząc za mąż za Oliwiera hr. Rsseguiera. Własnością tej rodziny Nisko i Pławo były do